

opusdei.org

"Ik zie het Opus Dei graag als een familie van families"

Fernanda Lopes is de voorzitter van het voorbereidend comité voor het eeuwfeest van het Opus Dei. Zij maakt sinds september 2020 deel uit van de Centrale Assessorie in Rome en spreekt over de recente workshop over het gezin, waaraan zij deelnam met mensen uit de hele wereld.

23-7-2022

Je bent geboren in Brasilia en woont nu in Rome. Je hebt met mensen uit verschillende landen samengeleefd en hebt veel gezinnen leren kennen. Je hebt dus een ‘universele’ kijk op het gezin, de uitdagingen en zorgen over de hele wereld.

Ik ben vrij recent in Rome aangekomen, eind 2020, midden in de Covid-19-pandemie. Maar Brazilië is een land met een grote verscheidenheid, waar mensen van zeer verschillende origine worden verwelkomd, en het kent ook veel uitdagingen, wat een universele kijk vergemakkelijkt.

In de geglobaliseerde context waarin wij ons bevinden, zien wij een gemeenschappelijke basis, die voortvloeit uit de secularisatie en de ondermijning van vele menselijk goede zaken en ethische waarden. Vervolgens heeft elk continent zijn

uitdagingen en heeft elk land zijn specifieke kenmerken. Het is moeilijk om te generaliseren, maar ik denk dat we kunnen noemen:

- In Europa, vergrijzing, eenzaamheid, vluchtelingen en de behoefte aan sociale integratie die dit met zich meebrengt. We zien ook dat de staat niet kan beweren de belangrijkste dienstverlener te zijn en dat we moeten evolueren naar een gezinsvriendelijk beleid.

- In Latijns-Amerika, de uitdaging van het streven naar sociale rechtvaardigheid: klassenverschillen, sloppenwijken, drugshandel, corruptie... En, aan de andere kant, grote vitaliteit en vreugde. En een Kerk die leden verliest door de opmars van andere christelijke confessies.

- In Azië, met culturen van niet-christelijke oorsprong, zien we de afwezigheid van bepaalde menselijke

waarden zoals vergeving. In Afrika, bijvoorbeeld, de aanwezigheid van polygamie.

- Tegelijkertijd kunnen we van elk continent leren. Zo vinden wij in Azië positieve menselijke waarden zoals respect, eerbied voor de ouderen, liefde voor een goed uitgevoerde taak, een gevoel van rechtvaardigheid; en in Afrika het gemeenschapsgevoel en de universele broederlijkheid.

Een familiesfeer is vanaf het begin kenmerkend geweest voor de geest van Opus Dei. Kun je, als voorzitter van het voorbereidend comité voor het eeuwfeest van het Opus Dei, ons iets vertellen over deze voorbereidingen; omvatten zij een initiatief dat speciaal betrekking heeft op het gezin?

Het Werk, zoals de gelovigen van Opus Dei het noemen, maakt deel uit van de Kerk, en de Kerk is een

familie en Moeder. De heilige Jozefmaria sprak over de grote familie van het Werk. Ik denk graag aan het werk als een familie van families. In deze jaren willen we dieper ingaan op dit kenmerk. We willen ruimtes creëren voor reflectie, leren, luisteren en deelnemen; het zijn de families die zullen suggereren waar we onze inspanningen op kunnen richten, waar we zorgvuldiger naar moeten kijken. We zullen dit samen doen.

Ik kan hier een paar punten naar voren brengen: ondersteuning van de reeds bestaande gezinsprojecten en nagaan of zij beantwoorden aan de huidige sociale behoeften; iedereen in het Werk helpen om initiatief te nemen, om op een persoonlijke en creatieve manier mee te werken, zodat elke surnumeraire vrouw of man een protagonist is; iedereen aanmoedigen om zijn persoonlijke

talenten en gaven te ontwikkelen;
meer aandacht besteden aan de
armen, de ouderen, de kwetsbaren.

Wij willen het Eeuwfeest bereiken
vernieuwd in onze
evangelisatieopdracht en gesterkt
door de menselijke en
bovennatuurlijke banden die ons
verenigen.

**Het door paus Franciscus
uitgeroepen *Amoris Laetitia* Jaar
van het Gezin eindigde op 26 juni
2022 met de 10de
Wereldbijeenkomst voor Gezinnen
in Rome. Het Instituut voor Hogere
Gezinsstudies van de
Internationale Universiteit van
Catalonië organiseerde onlangs
een workshop, waaraan je hebt
deelgenomen, samen met meer
dan 800 mensen uit 50 landen.**

Gezinnen worden vandaag de dag
geconfronteerd met vele
moeilijkheden en verliezen soms de

schoonheid en vreugde van het gezinsleven en de liefde uit het oog. Deze workshop bood een professionele benadering van methoden om gezinnen vandaag de dag beter te begeleiden, en wierp licht op de leidende rol die gezinnen zelf spelen in hun omgeving, met hun gezinsleden en vrienden. Het hielp ook om meer inzicht te krijgen in de vormingsuitdagingen waar we in Opus Dei voor staan in onze pogingen om surnumerairs en medewerkers beter te begeleiden.

De heilige Jozefmaria zei: "Het geheim van het huwelijksgeluk is te vinden in het alledaagse en niet in dromerijen. Het ligt in de verborgen blijdschap die het thuiskomen geeft; in de liefdevolle omgang met de kinderen; in het dagelijkse werk, waarbij het hele gezin helpt; in het goede humeur, tegenover moeilijkheden, die in sportieve geest aangepakt moeten

worden" (*Gesprekken met Mgr. Escrivá*, nr. 91). Misschien moeten we de waarde van het dagelijkse leven en van kleine deugden als dienstbaarheid en vriendelijkheid herontdekken, en minder idealiseren?

Daar ben ik het helemaal mee eens! Vaak wachten we op betere tijden, op een verandering van omstandigheden, en vergeten we het heden en de specifieke en kleine mogelijkheden die we in handen hebben. De schoonheid van de huwelijksliefde en van het gezinsleven vereist, lijkt me, dat we de grootsheid leren waarderen van kleine gebaren van genegenheid, bevestiging en herbevestiging, niet geleefd met routine, maar met de nieuwheid die de visie van het geloof geeft. Ook met vrede aanvaarden dat we soms zullen falen, dat er momenten van onrust zullen zijn in het gezin. Maar ieder van ons moet

ernaar streven een "hoeder van de schoonheid van het gezin" te zijn, zoals de paus onlangs zei.

Anderzijds, met een realistische blik, zei de heilige Jozefmaria dat deze sterke liefde, waarnaar wij allen streven, ook begrip en liefde voor de gebreken van de anderen inhoudt; wij kunnen onze liefde niet beperken tot ideale situaties.

Tijdens de workshop werd besproken hoe we 'echte', niet 'ideale' gezinnen kunnen begeleiden. Een realiteit die we tegenwoordig vaak in gezinnen zien, is scheiding en eenzaamheid. Wat kan er gedaan worden om deze gezinnen te helpen?

Ja, dat is waar. En niemand is immuun voor dat risico. Wat is trouw anders dan kwetsbaarheid, begeleid door Gods genade, door de echtgenoot, door vrienden?

De begeleiding die in de workshop wordt besproken, is juist bedoeld om dit risico te voorkomen en een betere kennis te krijgen van wat de persoon en het gezin zijn, en een betere kennis van zichzelf, zodat men heel vrij en heel gelukkig kan zijn. Ik denk ook dat het vermogen van de mens om te herstellen van slechte ervaringen opmerkelijk is.

Begeleiding is ook mensen helpen om vergeving als een geschenk te ontvangen en leren zichzelf te vergeven, op zoek gaan naar kleine positieve punten in ieders leven. En waar nodig het advies van deskundigen inwinnen. Om echte christenen te zijn, moeten we delen in het leven van mensen en met hen meelopen.

Soms begeleiden we mensen zonder het te weten of bijna zonder het te beseffen. Bijvoorbeeld door onze vriendschap, of onze getuigenis in de

social media, dat het mogelijk – en aantrekkelijk – is om te leven volgens onze overtuigingen. De initiatieven veranderen naargelang de behoeften en antwoorden die de gezinnen vandaag vragen.

Welke boodschap zou je willen geven aan gezinnen en aan hen die erover denken een gezin te vormen?

Twee boodschappen: de ander een glimlach tonen, want dat lost wrijvingen op, verkleint afstanden en vergemakkelijkt het begrip en de dialoog; en de raad van de paus om elke dag te zeggen: “mag ik”, “dankjewel” en “excuseer” (Paus Franciscus, catechesereeks over het gezin, *de drie woorden*, 13 mei 2015).

.....

be/article/ik-zie-het-opus-dei-graag-als-
een-familie-van-families/ (11-3-2026)